

Ligeløn i praksis

Overenskomst-forhandlingerne er begyndt, når dette læses. Hvor langt de er nået, kunne ikke siges, da det blev skrevet, så derom må læserne holde sig orienteret i dagspresse, radio og TV. De skal nok være på pletten, hvis der er noget interessant at meddele.

Det bliver der næppe foreløbig – alene af den grund, at det er forudsat, at forhandlingerne for de enkelte forbunds vedkommende kan løbe videre til efter jul og nytår. Vi vidste på forhånd, at arbejdsgiverne ville blive hårdnakkede nej-sigere denne gang, men det er vanskeligt at forestille sig, at de slet ikke vil forhandle. Det vil være brud på alle regler. Men det skal vi måske opleve ovenpå de politisk bestemte meget snævre grænser, der er sat for stigning i de omkostninger, der vedrører lønmodtagerne.

På forhånd synes Dansk Arbejdsgiverforening at være temmelig

grov – for at sige det mildt. Der kunne kun blive et latterligt lille beløb til de lavestlønnede, sagde man, fordi løntillæg smitter af på de højerelønnede. Nå, ja, men det er vel så, fordi arbejdsgiverne går med på sådanne løntillæg ud fra ønsket om at have dygtige folk i deres brød. Vi har ikke hørt noget om, at arbejdsgiverne ikke skal have lov at få så meget som muligt for deres produkter. Hvorfor skal lønmodtagerne ikke have samme ret – og vi har jo kun vor arbejdskraft at tilbyde.

Noget andet er, at der må ske en fornuftig afvejning under overenskomst-forhandlingerne, for vi må ikke glemme de mange ledige kolleger, som vi kræver beskæftigelse til hurtigst muligt – helst omgående. Men det kan ikke være rigtigt, at det skal være de lavestlønnede, der hele tiden skal ofre mest. Alle andre må også være med.

Kvindeligt Arbejderforbund har formuleret krav, hvis gennemførelse betyder, at ikke-faglærte kvinder og mænd i løbet af en periode vil få ens løn. Det har vi simpelt hen været nødt til, for vi kan ikke blive ved at godkende, at vi nok har fået ligeløn i princippet men absolut ikke i praksis. Det er ikke mindre end en uforsømmethed over for kvinderne i Danmark, at man fortsat tror, det kan blive ved. Der er ikke andre end os selv til at rejse kravet om virkelig ligeløn. Så må vi håbe, at mændene i de øvrige fagorganisationer vil hjælpe os på vej.

Om det lykkes denne gang at få ligeløn i praksis ved ingen på nuværende tidspunkt. Men vi vil arbejde for det – og det kan kvinderne, fordi vi har Kvindeligt Arbejderforbund som en effektiv pressionsgruppe. Derfor er kvindernes stilling ikke ringere end tilfældet er. Den skal blive meget bedre.